

РЕШЕНИЕ №10635

София, 31.07.2020

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният административен съд на Република България - Седмо отделение, в съдебно заседание на двадесет и девети юни две хиляди и двадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ТАНЯ ВАЧЕВА

ЧЛЕНОВЕ: МИРОСЛАВА ГЕОРГИЕВА

ЮЛИЯ РАЕВА

при секретар М.Ц. и с участието на прокурора Милена Беремска изслуша докладваното от съдията ЮЛИЯ РАЕВА по адм. дело №13382/2019.

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл.27, ал.5 от Закона за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси (ЗПУКИ, отм.).

Образувано е по касационна жалба на Г.Б. срещу Решение №1471 от 15.07.2019г. по адм. д. №1877/2018г. на Административен съд-Варна, с което е отхвърлена жалбата му срещу Решение № РС-125-14-15 от 23.05.2018г. на Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество (КПКОНПИ/Комисията) в обжалваната му част.

Заявяват се касационни основания за неправилност на решението поради нарушение на материалния закон, допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила и необоснованост. Твърди се, че съдът неправилно е установил фактическо съжителство между касационния жалбоподател и посоченото в административния акт лице. Иска се отмяна на съдебното решение и решаване на спора по същество като касационната инстанция отмени административния акт.

Ответникът - Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата. Счита постановеното решение за правилно и моли да бъде оставено в сила. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Върховната административна прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Върховният административен съд, като се запозна със събраните по делото доказателства, обсъди становищата на страните, наведените касационни основания и тези по чл.218, ал.2 от АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена от надлежна страна, за която съдебният акт е неблагоприятен, при спазване на срока по чл.211, ал.1 от АПК и срещу решение, което подлежи на обжалване, поради което е процесуално допустима.

По същество касационната жалба е основателна.

Предмет на обжалване пред административния съд е Решение №РС-125-14-15 от 23.05.2018г. на Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество в частта, с която по отношение на Г.Б. е установен конфликт на интереси по чл.8, изречение 2, предложение 1 от Закона за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси (отм.) и нарушение на чл.16 от Закона за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси (отм.).

Съдът е приел от фактическа страна, че Г.Б. заема длъжността директор на Областна дирекция (ОД) „Земеделие“ В. по силата на трудов договор №РД-15-716/26.07.2013г. Към момента на сключване на трудовия договор Б. е подал декларации по чл.12, т.1 и 2 от ЗПУКИ (отм.), като е декларирал, че в последните 12 месеца преди назначаването му на длъжността е участвал в две търговски дружества – „***“ ООД и „***“ ООД, както и че е бил управител на същите.

Видно от справката в НБД Г.Б. е разведен от 1995 г.

В докладна записка от служител на ОД на МВР В. и снето писмено обяснение на домоуправителя на етажната собственост има данни, че Г.Б., К.П. и двете им деца са живеели заедно през цялата 2013г. на адреса на съжителстване – [населено място], [адрес].

На 30.05.2013г. с решение на общото събрание на „***“ ООД Г.Б. е освободен като управител и като съдружник в дружеството, а притежаваните от него дялове са закупени от К.П. – вече и управител на същото. Обстоятелството е вписано в ТР на 05.06.2013г.

Със Заповед №РД-46-107/06.03.2013г. на министъра на земеделието е открита процедура за провеждане на търг за отдаване под наем или аренда на земи от ДПФ за стопанската 2013/2014г. Със Заповед №РД-13-10-367/19.11.2013г., издадена от директора на ОД „Земеделие“ В. – Г.Б., е назначена тръжна комисия, която провеждайки търга, е допуснала до участие и класирала „***“ ООД с управител К.П. за 7 от общо 97-те имота. С Договор за аренда №РД-ДА-51-58/12.12.2013г., подписан за арендодател от директора на ОД „Земеделие“ В. на основание чл.47м, ал.1 от ППЗСПЗ „***“ ООД е получило за временно и възмездно ползване земеделска земя от ДПФ с обща площ от 754,193 дка за срок от 50г.

Г.Б. не е подал декларация по чл.12, ал.4 от ЗПУКИ (отм.).

В административното производство Б. е дал обяснения, че между него и П. няма фактическо съжителство – настоящите им адреси са различни, не споделят общ дом, разходи, реализиране на общи цели и идеи. Отношенията и контактите, които поддържат, са свързани единствено с отглеждане на двете им общи деца и посещенията му на адреса на П. касаят единствено осъществяване на контакт с децата.

С административния акт в обжалваната му част, след анализ на събраните доказателства за фактическото съжителство между Г.Б., заемащ публична длъжност и подписал посочения по-горе договор, и К.П. – управител и съдружник на търговското дружество, арендатор, КПКОНПИ е приела

наличие на конфликт на интереси по отношение на същия поради нарушение на чл.8, изречение второ от ЗПУКИ (отм.).

За да достигне до този правен резултат, Комисията е установила, че се касае за отношения между свързани лица по смисъла на §1, т.1 от ДР на ЗПУКИ (отм.). Прието е, че Г.Б. в качеството на директор на ОД „Земеделие“ В. упражнил властническите си правомощия (сключването на процесния договор за аренда) в частен интерес: за дружеството арендатор е реализирана нематериална облага по смисъла на чл.2, ал.3 от Закона – под формата на подкрепа, а възможните и очаквани материални такива – всички облаги (дивиденди) от ползването на предоставените на същото дружество държавни имоти за срок от 50 г. реално биха обогатили патримониума на К.П.

Съдът е споделил изцяло приетите от административния орган фактически констатации и взетите въз основа на тях правни изводи. Съдът е счел факта на фактическо съжителство за установен по безспорен начин, останал неопроверган в хода на проведеното съдебно производство.

Решението е валидно и допустимо, но неправилно поради нарушение на материалния закон.

В случая безспорно става въпрос за лице, което заема публична длъжност. Безспорно е също така, че Б. и П. имат общи деца, нямат сключен граждански брак и са регистрирани на различни адреси.

Спорът е за характера на свързаност между Б. и П. и дали е изпълнена сочената от органа хипотеза на свързани лица, а именно - фактическо съжителство. За разлика от новия Закон за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество, който в т.18 от ДР дава легално определение на понятието „Фактическо съжителство на съпружески начала“ (доброволно съвместно съжителство на съпружески начала на две пълнолетни лица, по отношение на които не съществува родство, представляващо пречка за встъпване в брак, което е продължило повече от две години и при което лицата се грижат един за друг и за общо домакинство), приложимият към датата на издаване на акта и понастоящем отменен закон не дефинира понятието фактическо съжителство нито от гледна точка на съдържанието на отношенията между лицата, нито от гледна точка на неговата продължителност. Административният орган не е изложил никакви съображения кои са материалноправните предпоставки, за да се приеме, че е налице фактическо съжителство между две лица. Актът не е обоснован и с констатации за конкретни факти и обстоятелства, нито е подкрепен с достатъчно доказателства. Тежестта за установяване на фактическо съжителство е за издателя на акта. Посочването на отделна хипотеза, регламентирана в закона като форма на свързаност между лицата, не покрива изискването, че административният акт трябва да съдържа фактическите основания за издаването му. Единственото приложено по преписката доказателство е писмено сведение на домоуправителя Д.П., че лицата са живеели съвместно с децата си на един и същи адрес през 2013г. Сведението е снето от инспектор Д.В. при ОД на МВР-В. и е подписано от П. на 14.03.2018г., т. е. 5 години след процесния период. В съдебно заседание при предявяване на сведението П. не отрича, че го е подписала и съдържанието му ѝ е било прочетено от инспектора, но отрича, че самата тя е казала, че лицата са живеели заедно, тъй като не била сигурна, че през 2013г. Б. е живял на адреса и не може да каже кой кога е живял там. На въпрос на съда към свидетеля дали има такъв момент, за който свидетелят е сигурен, че лицата са живеели заедно, св. П. отговаря, че може би това е, когато

децата им са се събирали заедно на рождени дни – преди 15 години. Тогава си ходели на гости от време на време. Св. П. посочва, че не е виждала Б. отдавна да идва там. Спомня си, че за апартамента е събирала такса за входа за 5 или 6 човека – Б., П., трите деца (в акта има данни, че децата са две) и понякога там живеела и майката на Б. Писмени доказателства относно размера на сумите за такса за входа и лицата, за които са били плащани през 2013г., не са представени в съдебното производство, тъй като по данни от домоуправителя такива не се съхраняват за период повече от една година. Не е представена домовата книга, нито други писмени доказателства – например какъв адрес на родителите на децата е посочен при записване при личен лекар, в детска градина или училище, на чие име се водят партидите за плащане на енергия и вода на апартамента, кои лица са плащали данък сгради и такса битови отпадъци за апартамента, какъв адрес за кореспонденция е заявил Б. при работодателя си, при органите на НАП или при други институции, които изискват такива данни. Доказателствената тежест на писменото обяснение на П. се разколебава и от свидетелските показания на Л.Л., който е бил разпитан в съдебното производство. Видно от сметата му самоличност, св. Л. е на приблизително същата възраст като жалбоподателя (по-малък е с две години). Св. Л. посочва, че живее в съседния вход от седемгодишна възраст и е израснал с Б. Уточнява, че няма представа чия собственост е апартаментът, но навремето там са живеели родителите на Б., след това починал баща му и останала само майка му. Св. Л. си спомня, че Б. е живял заедно с родителите си и семейството си преди около десет години в същия апартамент. Св. Б. посочва, че не е виждал Б. от много време на адреса, последно го е видял преди две години само за малко.

Въз основа на събрания по делото доказателствен материал касационната инстанция приема, че Комисията не е доказала по безспорен начин, че Б. и П. са били във фактическо съжителство през конкретен период от време. Следователно по делото не е установен елемент на фактическия състав на твърдения конфликт на интереси, а именно – посочената в акта проявна форма на свързани лица, изразяваща се във фактическо съжителство. Действително, предотвратяването и установяването на конфликт на интереси на лица, заемащи публични длъжности, е от особена значимост за изграждането на доверие на гражданите към органите на държавна власт, но предвид тежките неблагоприятни правни последици от установяването на конфликт на интереси Комисията е длъжна да установи по безспорен начин изпълнението на фактическото основание, на което е издаден административният акт.

Неустановяването на конфликт на интереси прави незаконосъобразен извода на Комисията, че за Борисов е възникнало задължение за подаване на декларация по чл.12, т.4 ЗПУКИ (отм.). Следователно не е налице нарушение и на чл.16 ЗПУКИ (отм.).

Съобразно изхода на спора в полза на касационния жалбоподател следва да бъдат присъдени разноси за двете съдебни инстанции в общ размер на 1 460 лв., от които 10 лв. държавна такса и 680 лв. адвокатско възнаграждение за първата инстанция и 70 лв. държавна такса и 700 лв. адвокатско възнаграждение за касационната инстанция. Възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение за касационната инстанция е неоснователно. Размерът не надвишава съществено нормативно предвидения минимален размер за делата без определяем

материален интерес (чл.8, ал.3 от Наредба №1 от 9.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения) и съответства на фактическата и правна сложност на делото.

Водим от горното и на основание чл.221, ал.2, вр. чл.222, ал.1 АПК Върховният административен съд, седмо отделение

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение №1471 от 15.07.2019г. по адм.д. №1877/2018г. на Административен съд-Варна и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ Решение №РС-125-14-15 от 23.05.2018г. на Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество в частта, с която по отношение на Г.Б. [ЕГН] е установен конфликт на интереси по чл.8, изречение 2, предложение 1 от Закона за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси (отм.) и нарушение на чл.16 от Закона за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси (отм.).

ОСЪЖДА Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество да заплати в полза на Г.Б. [ЕГН] от [населено място], [община], [област] разносните по водене на делото за двете инстанции в общ размер на 1 460 (хиляда четиристотин и шестдесет) лв.

Решението е окончателно.